

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ՍՈՒՐԲ ՅԱԿՈԲ

Հակառակ այն տխուր իրականություն, որ անցեալին պատահած են տխուր եւ անպատուաբեր դէպքեր, որոնք որոշ ժամանակներու համար մթագնած են փառքը այս Հաստատութեան, սակայն Սրբոց Յակոբեանց Պատրիարքութեան հիմերը դրուած են մեր ժողովուրդի անսասան հաւատքին վրայ, անոր պատերը ամրացած են հայ ուխտաւորներու նուիրուածութեամբ եւ արցունքներով, եւ որուն շուրջ միշտ ներկայ են լէգէոնները այն բարի եւ մեծ հոգիներուն, որոնք իբր մշտարթուն պահակներ կը հսկեն այս նուիրական յարկին եւ ուխտին:

Դժբախտաբար մինչեւ մեր այս օրերը ունինք իրենց արժանապատուութիւնն ու օրէնքի, պարտականութեան, ճշմարտութեան եւ արդարութեան ամէն զգացում կորսնցուցած մարդիկ, որոնք Շէյքսպիրի «Մաքպէթի» վճռակներուն նման կ'աղմկեն ըսելով. «... լաւը գէշ է եւ գէշը՝ լաւ»: Ասոնք այն պատեհապաշտներն են, որոնք մոռցած իրենց պարտականութիւնները վանքին նկատմամբ, կը փորձեն սեպհականացնել այն՝ ինչ որ իրենց չպատկանիր առաջին հերթին: Ասոնք, այսպէս ըսած այս շակերտեալ «ազգայնականները», մեր վանական կեանքին կը նային ձիարշաւներու մասնակցող մարդոց մօտեցումով, նախապէս ընելով իրենց ընտրութիւնը:

Յամենայն դէպս, ինչ ալ ուզեն մտածել եւ փորձեն ընել այս շարամիտները, քանդելու դիրքն ու բարոյական ոյժը այս Սրբազան Հաստատութեան, ան պիտի շարունակէ իր դերը, որ նիւթական ըլլալէ աւելի՝ հոգեկան է, եւ մարդկային ըլլալէ առաջ՝ Աստուածային: Մեր հաւատքը մարդոցմով չէ պայմանաւորուած, մենք զինուորներն ենք եւ աւանդապահները մեր ժողովուրդի դարաւոր իրաւունքներուն եւ սրբութիւններուն, եւ մենք միշտ հաւատացած ենք ու տակաւին կը հաւատանք հրաշքին՝ որ մեր եկեղեցիին է ու ժողովուրդին: Պարոնտէրերու, Շղթայակիրներու եւ անոնց արժանաւոր յաջորդներու բարի ջանքերով արդիւնաւորուած ազգային եւ կրօնական այս Տունը՝ Ս. Յակոբը, իրական փառք մը եւ մեր ժողովուրդին իրաւ պատիւ բերող Հաստատութիւն մըն է, որուն միջոցաւ անհամար օտարներ առաջին անգամ ըլլալով կը լսեն հայութեան մասին եւ կը ծանօթանան Հայաստանեայց Առաքելական եկեղեցոյ: Հայեր, ամէն բանէ առաջ պարտին արդար ըլլալ եւ գուրգուրալ, եթէ ոչ Սրբոց Յակոբեանց Միաբանութեան նկատմամբ, որոնք պարզապէս Ազգին եւ Եկեղեցիին ծառաներն են միայն, այլ առնուազն այս փառահեղ Նուիրապետութեան նկատմամբ, որ ամէն ինչէ առաջ ազգին է:

Սրբոց Յակոբեանց Առաքելական Աթոռին կոչումը դարերէ ի վեր եղած է Ս. Երկրի մէջ պահպանել հայապատկան մեր ազգային իրաւունքները, միջազգային այս քաղաքին մէջ, ուր մեր ներկայութիւնը ետ կ'երթայ մինչեւ Դ. դար, եւ յետ այնու շարունակուած է անընդհատ, երբեմն ի գին անհնարին զոհողութեանց եւ երբեմն նոյնիսկ արեան:

Բոլոր աշխարհացրիւ հայեր, որոնք կը նային Ս. Յակոբի, պարտին իբր Հայ եւ Քրիստոնեայ յարգել այս Նուիրապետական եւ պատմական Աթոռին հանգամանքն ու իրաւունքը, մեր նախնիքներէն մեզի աւանդ մնացած, որ տաժանագին ճիգերու հետ կը կարօտի նաեւ նիւթական միջոցներու՝ պահպանելու մեր գոյութիւնը:

Հարցը հետեւեալն է. հայ ժողովուրդը անտարբեր պիտի դիտէ՞ անջբացումը արիւնով գնուած այս դարաւոր զոհողութիւններուն: Չենք խորհիր որ մեր ժողովուրդի գիտակից, եկեղեցասէր եւ ազգասէր տարրը կարենայ ընել այս:

Ն.Ա.Մ.